

Kirke- nyt

Skellerup
og Ellinge
sogne

Nr. 3

JULI/AUGUST/SEPTEMBER 1995

15. ÅRGANG

Sommermøde

Årets sommermøde finder sted søndag den 27. august.

Der er gudstjeneste i Skellerup kirke kl. 14,00.

Derefter kaffe og foredrag i præstegården.

Prædikant og taler N. C. Lilleør, Frørup.

Medbring brød til kaffen.

Udsnit af biskop Kresten Drejergaards bog »Fra røverdal til Englesal«

Jeg var på rundrejse i Grækenland og havde undervejs selskab af en guide, som hed Rena. Hun var fortrolig med sit lands historie, sådan som alle græske guider i øvrigt er det, og hun kunne meget detaljeret forklare om arkæologiske forhold og mulige fortolkninger af de fund, man havde gjort. Men når vi kom ind i de byzantinske kuppelkirker, glimtede det i hende på en særlig måde. Her var hun selv hjemme, kunne man fornemme.

– Hvordan opfatter danskerne egentlig deres gudstjeneste? spurgte hun en dag.

– Joh, øh ja – jeg søgte lidt efter ordene

– det er nok sådan, at danskernes opfattelse går ud på, at de vil have noget ud af det. De vil have noget med sig hjem, som man siger!

Rena blev overordentlig vred. Aldrig havde hun hørt noget så barbarisk. Have noget med sig hjem!? Hvis hun skulle have noget med sig hjem, så gik hun i supermarkedet. Men når hun gik i kirke, så gik hun ikke i kirke for at få noget med sig hjem, men hun gik derhen med alle sine glæder og sorger for at lægge dem frem for vor Herre. Og så sang hun i øvrigt alt, hvad hun kunne for Gud.

Jeg har ofte tænkt på Renas vrede, når jeg selv har overvejet, hvordan det i grunden forholder sig med vores forhold til gudstjenesten.

Vi har nu fået en ny bibeloversættelse, som er blevet lanceret og markedsført med store reklamer på busser og S-togstationer. Og vi har fået en ny guds-

tjenesteordning, som i sine grundtræk udmærker sig ved ikke at være ret meget forskellig fra den gamle, selv om der er åbnet mulighed for at læse en del andre tekster og bønner end dem, vi hidtil har hørt på. Og det er godt nok! Men jeg tror, at man bliver skuffet, hvis man mener, at det nu er blevet lettere at få noget ud af at gå i kirke, eller at der bliver mere at få med sig hjem.

Problemet er ikke et spørgsmål om mere brugervenlig gudstjeneste, men derimod et spørgsmål om at kunne bruge det, der er. Hvad det angår, kan det godt være, at vi har noget at lære af den græske guide.

Om det har været en god eller dårlig gudstjeneste, bliver her til lands sædvanligvis afgjort ud fra det kriterium, om »man har fået noget ud af det«, eller om »man har fået noget med sig hjem«. I praksis vil det sige, at der bliver stillet alt for store forventninger til præstens funktion i gudstjenesten som ceremonimester og prædikant. Når folk svigter gudstjenesten, så er det præstens skyld, altså må han lære at markedsføre sig selv noget bedre.

Gennemsnitsdanskerens opfattelse af gudstjenesten kan måske illustreres af den følgende historie om en fynsk kone, som var kommet i kirke en søndag, hvor man havde sunget »Giv mig Gud en salmetunge«. I prædikenen havde præsten fundet anledning til at citere disse linjer fra salmen:

*Se, fra dine drivehuse
i det fri, hvor storme suse,
poder plantes ud!*

– Sådan er vi – kære menighed – poder, som fra den gode Guds drivhus bliver plantet ud i verden under ulige vilkår. Der er nogle, som bliver plantet ud på tilværelsens skyggeside, andre bliver plantet ud på tilværelsens solside. Det er ligesom med fuchsia og geranium. En fuchsia skal helst stå i skyggen, og en geranium har bedst af at stå i solen, for under de vilkår gror de nu bedst. Og

sådan er vi – kære menighed – poder, som er plantet ud fra den gode Guds drivhus. Amen!

Efter gudstjenesten, hvor præsten står i våbenhuset og hilser af med folk, kommer konen og siger til ham:

– Tak for præk'ni hr. pastor! Det var re'nok en dejli' præken. Dér fik jæ' no'e mæ' mig hjem. For nu ve' jæ', hva' der er i vej'n mæ' min fuchsia!

Hvis det nu skulle være rigtigt, at den historie er udtryk for danskerens opfattelse af gudstjenesten, så tror jeg nok, at jeg vil foretrække grækerens!

Konfirmander 1995

Skellerup kirke

Ellinge kirke

Til de nye konfirmander

Konfirmandforberedelsen begynder i år den 30. august kl. 8,00 i præstegårdens konfirmandhus. – Medbring navneates/dåbsatesst og penalhus.

Lone Wellner

Menighedens spalte(r)

Denne plads er beregnet til læsernes indlæg. Meninger, oplevelser, gode ideer – kort sagt, sæt fantasien i sving! Send noget skriftligt eller ring, så sætter vi det på skrift. Tlf. 65 35 11 18, Skellerup Byvej 44, Lone Wellner Jensen. Indlæg kan også sendes til de to øvrige medlemmer af »Kirkenyt«s »redaktion« – Janne Kølleskov, Skellerup, og Harald Lundsgaard, Ellinge.

En hilsen fra Litauen

Som det sikkert er en del af Kirkebladets læsere bekendt, opholder jeg mig i Litauen for en længere periode.

I dette indlæg til Kirkebladet vil jeg gerne berette om en oplevelse, mine kursister og jeg havde pinsedag, hvor vi drog nordpå til Siauliai, hvor der uden for byen midt på en mark befinder sig et helligt sted, som er unikt på verdensplan.

Midt på omtalte mark skyder en høj op »beplantet« med et utal af kors. Historien bag den høj lyder, at der engang i 1400-tallet fandt et slag sted. Da befolkningen ikke vidste, hvor deres kære var gravet ned, blev der spontant sat nogle kors på højen, der kom flere og flere til, og man begyndte så småt at søge til denne plet i både glæde og sorg for at holde andagt og mindes de døde.

Under diverse krige og besættelser fra tysk, svensk og russisk side blev højen symbolet på sorg og håb. Man valfartede hertil for at finde trøst og få fred i sindet.

I halvtredserne, hvor en del litauske

systemkritikere blev deporteret til Sibirien, blev der sat kors med de forsvundne menneskers navne på, og folk brugte stedet til at knæle og bede for disse ulykkelige mennesker. De få, som senere vendte tilbage fra Sibirien, drog også til stedet, hvor de plantede et kors i taknemmelighed over at have overlevet en uhyggelig periode i deres liv.

Kulturelt set blev stedet tilmed et skue af folkløse, idet de fleste kors spontant blev til ved befolkningens egen hånd. Her findes kors i ethvert materiale og enhver art. Fint udskårne trækors, kors udført i jern som rene kunstsmedeværker, men også kors udført af mere uøvede hænder. To gange under den sovjetiske besættelse blev dette symbol fra litauske hænder for meget for det sovjetiske styre og KGB. Man satte bulldozere på højen, brændte trækorsene og huggede jernkorsene op. Man satte hegn rundt om stedet i flere kilometers afstand, gravede dybe grøfter rundt om stedet, satte bevogtning på og fjernede busruter i en stor radius fra højen.

Men man glemte at dræne vandet i floden, som løber tæt forbi. I nattens mulm og mørke begyndte korsene at skyde op igen. Vandalismen blev sat i værk 1961 og 1975. Hver gang skød

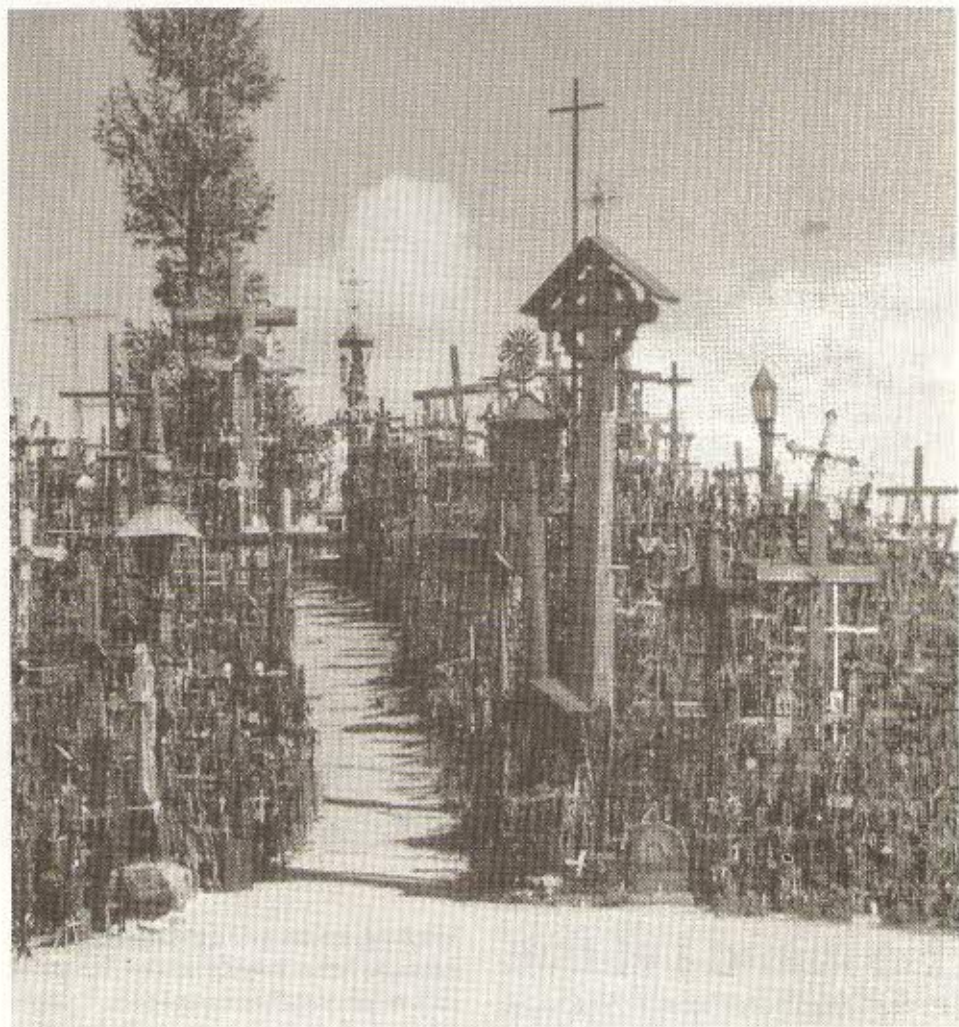
korsene op igen, det var *umuligt* at bremse befolkningens genopretning af deres hellige sted.

Det var en betagende oplevelse at vandre rundt i denne »skov« af kors og rosenkranse. Vi plantede også selv et kors, ikke fordi vi er katolikker, men fordi vi sympatiserede med den ukuelighed et undertrykt folk har vist ved at trodse overmagten for at beholde deres

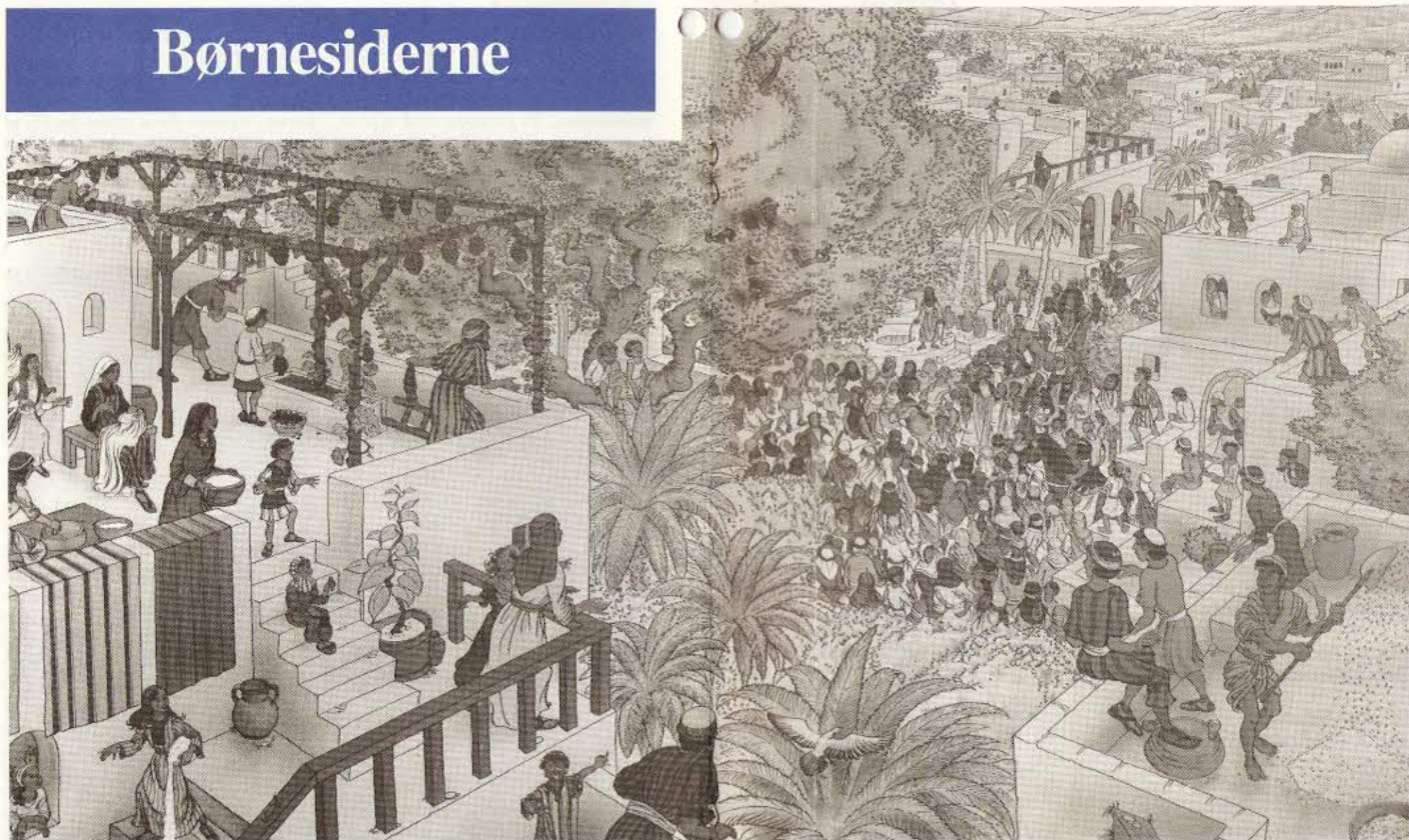
hellige høj, som gennem århundreder er blevet symbolet på den litauske tro og fædrelandsånd.

Det ville unægteligt have været mere spændende at svømme op ad floden med korset i munden for at plante det i ly af mørket. På den anden side er højen nu blevet tilgængelig som et symbol på glæde og frihed.

Lotte Talbro

Børnesiderne

En mand i et træ

I byen Jeriko boede en skatteopkræver der hed Zakæus. Han var overtøler i

byen og en meget rig mand. Da han hørte, at Jesus kom til Jeriko, bestemte han, at han ville hen og se Jesus. Zakæus havde hørt en masse om Jesus, hvordan

han helbredte syge mennesker, hvordan han gjorde undere, og hvordan han havde nogle helt specielle historier at fortælle.

Masse af mennesker i Jeriko prøvede at komme til at se Jesus. Zakæus var kun en lille mand, så da Jesus kom, fandt Zakæus ud af, at han ikke kunne se ham

for alle de andre mennesker. Han kunne ikke få så meget som et glimt af Jesus. På et øjeblik fandt han ud af, hvad han ville gøre. Zakæus klatrede op i et morbærfigentræ ved vejkanten. Da han kom derop, kunne han se det hele.

Menneskemængden kom nu meget nær, Jesus gik midt i den. Zakæus havde et fint overblik over, hvad der skete nede på vejen. Lige da Jesus nåede Zakæus' træ, standsede han, så op i træet og sagde: »Zakæus, kom straks ned! Jeg vil være din gæst idag.«

Før Jesus kunne nå at sige mere, var Zakæus nede. »Du er meget velkommen i mit hus idag,« sagde han til Jesus.

Da Zakæus var skatteopkræver, mente mange mennesker, at han var en stor bedrager. Nogle af dem spurgte derfor Jesus, hvorfor han ville besøge sådan en mand.

Zakæus hørte, hvad de sagde. Derfor skyndte han sig at sige: »Herre, jeg vil give halvdelen af, hvad jeg ejer til de fattige. Og hvis jeg har snydt nogen, vil jeg betale fire gange så meget tilbage.« Jesus sagde til ham: »Idag er frelsen kommet til dit hus, Zakæus.«

Kan du finde

Denne beretning står i Lukas 19, 1-10.

Se nu på billedet

Kan du finde Zakæus i træet?

Peg på en romersk soldat til hest.

Peg på en kvinde, som maler mel.

Find en brønd på billedet.

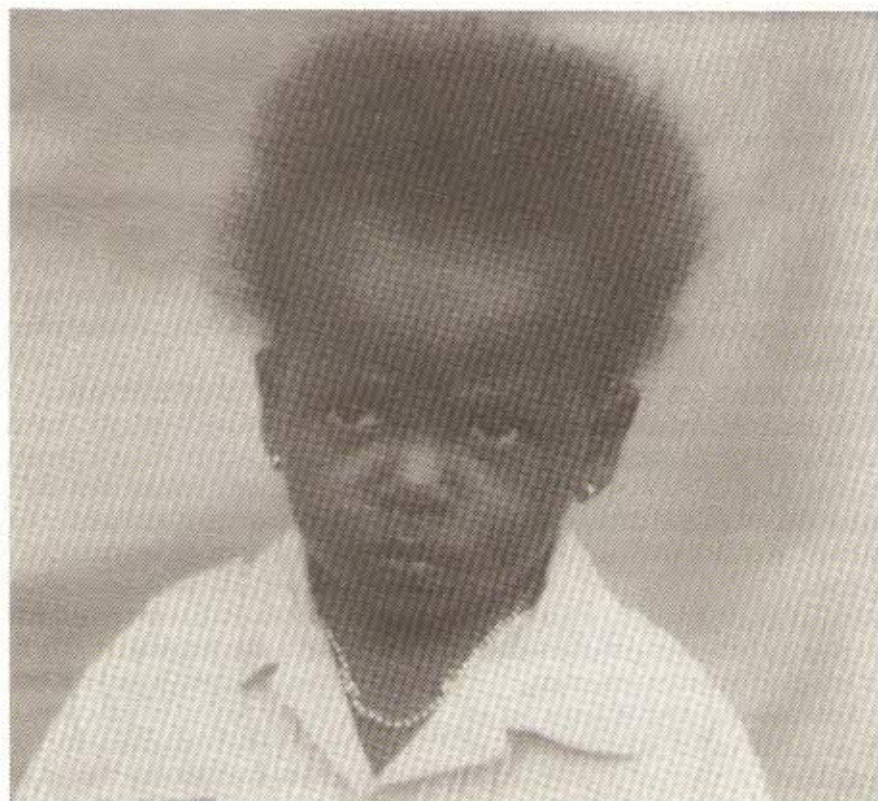
Peg på en kvinde, som syr.

Hvor er Jesus?

Noget du kan gøre

Tegn Zakæus, der sidder i sit kontor og kræver penge op.

Ved redaktionens slutning så regnskabet for Soké Adjovi Agbokou (vort nye sponsorbarn fra Togo) således ud:

<i>Dato</i>		<i>Indgået</i>	<i>Udgået</i>	<i>Saldo</i>
17/2-95	Kassebeholdning			4.252,00
29/3-95	Indbetalt til CCF		130,00	4.122,00
29/3-95	Porto		6,00	4.116,00
28/4-95	Indbetalt til CCF		130,00	3.986,00
28/4-95	Porto		6,00	3.980,00
31/5-95	Indbetalt til CCF		130,00	3.850,00
31/5-95	Porto		6,00	3.844,00

CCF = Christian Children's Fond (Kristne Børnefond)